

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς κοιμήσεως μιᾶς ἁγίας Μορφῆς τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς
(† 31.3.1976)

Ὁ Ἅγιος Ζήλος*

*«Πῦρ ἤλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν,
καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνέφθην!»*

(Λουκ. ιβ' 49)

*Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου
Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος*

ΤΟ ΚΥΡΙΟ πράγμα στὸν Χριστιανισμό, κατὰ τὴν καθαρὰ διδασκαλία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ *πῦρ τοῦ Θεοῦ Ζήλου*, ζήλου γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δόξα Του - τὸν Ἅγιο Ζήλο, ὁ ὁποῖος μόνος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐπιτελέσῃ θεάρεστα ἔργα καὶ ἀγῶνες, καὶ χωρὶς τὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ καὶ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀληθινὸς Χριστιανισμός.

Χωρὶς αὐτὸν τὸν Ἅγιο Ζήλο οἱ Χριστιανοὶ εἶναι «*χριστιανοὶ*» μόνον κατ' ὄνομα: αὐτοὶ «*ὄνομα ἔχουσιν ὅτι ζῶσιν*», ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα «*νεκροὶ εἰσίν*», ὅπως ἐλέχθη στὸν ἅγιο θεατὴ τῶν Μυστηρίων Ἰωάννη (βλ. Ἀποκαλ. γ' 1).

Ἀληθινὸς πνευματικὸς ζήλος ἐκφράζεται, πρῶτα ἀπὸ ὅλα, στὸν ζήλο γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία διδάσκεται στοὺς λόγους τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς στὴν ἴδια τὴν ἔναρξί της: *Ἁγιασθήτω τὸ Ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.*

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ζηλωταὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, δοξάζουν τὸν Θεὸ μὲ ὅλην τους τὴν καρδιά - στίς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, μὲ λόγους καὶ ἔργα καὶ μὲ ὅλην τους τὴν ζωὴ - καὶ

φυσικὰ ἐπιθυμοῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸ μὲ τὸν ἴδιο ἐπίσης τρόπο, καὶ ἔτσι δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποφέρουν μὲ ἀδιαφορία, ὅταν ἐνώπιόν τους, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημηῖται καὶ τὰ ἅγια ὑβρίζονται.

Ὅντες ζηλωταὶ γιὰ τὸν Θεό, πασχίζουσι εἰλικρινὰ νὰ τὸν εὐαρεστήσουν καὶ νὰ ὑπηρετήσουν Αὐτὸν καὶ μόνον μὲ ὅλην τὴν δύναμι τῆς ὑπάρξεώς τους, εἶναι δὲ ἔτοιμοι νὰ λησμονήσουν τοὺς ἑαυτοὺς των μέχρι τοῦ σημείου νὰ θυσιάσουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τους, προκειμένου νὰ φέρουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στὴν εὐαρέστησιν καὶ ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ.

Δὲν δύνανται νὰ ἀκοῦν βλασφημίας ἀπαθῶς, καὶ δὲν τοὺς εἶναι δυνατὸν νὰ διατηροῦν κοινωνία καὶ φιλία μὲ βλασφήμους καὶ ὑβριστὰς τοῦ Ὄνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ περιγελαστὰς τῶν ἁγίων.

* * *

ΕΝΑ ἐκπληκτικὸ καὶ πεντακάθαρο παράδειγμα τέτοιου πυρίνου ζήλου γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σὲ ἕνα μεγάλο Προφήτη τοῦ Θεοῦ, τὸν φλογερὸ Ἡλία, ὁ ὁποῖος λυπήθηκε ψυχικὰ βλέποντας τὴν ἀποστασίαν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν Θεό του ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἀσεβοῦς Ἀχαάβ, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε στὸ Ἰσραὴλ τὴν παγανιστικὴν λατρείαν τοῦ Βάαλ στὴν θέσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

«Ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι» – ἔτσι ἐξεφράζετο πολλὰς φορὰς δηλώνοντας τὴν λύπην του – *«ὅτι ἐγκατέλιπόν Σε οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καὶ τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ ὑπολέλειμμαί ἐγὼ μονώτατος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν»* (Γ' Βασιλ. ιθ' 10).

Καὶ ἰδού, αὐτὸς ὁ Ἅγιος Ζῆλος τὸν ὤθησε, μὲ τὴν δύναμι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀναπαυόταν σὲ αὐτόν, ὡς τιμωρία τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος ἀπεστάτησε ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ *«κλείσῃ τοὺς οὐρανοὺς»* (Γ' Βασιλ. ιζ' 1· ιη' 42-45· Ἰακώβου ε' 17-18), ὥστε νὰ μὴν ὑπάρξῃ οὔτε βροχὴ οὔτε δρόσος γιὰ *ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ*.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ζῆλος ἀργότερα ὤθησε τὸν Ἡλία νὰ σφάξῃ τοὺς ψευδοπροφῆτας καὶ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, μετὰ τὴν θαυματουργικὴν κάθοδον τοῦ πυρὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν στὸ Καρμῆλιον ὄρος, ὥστε

αὐτοὶ οἱ διαστροφεῖς νὰ μὴν ἀπομακρύνουν πλέον τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ (Γ' Βασιλ. ιη' 40).

Μὲ τὴν δύναμι τοῦ ἰδίου θείου ζήλου, ὁ Ἅγιος Ἡλίας κατεβίβασε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖο κατέκαυσε τοὺς πεντηκοντάρχους καὶ τὶς πεντηκοντάδες τους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τὸν Βασιλέα γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν (Δ' Βασιλ. α' 9-14).

Ὅτι ὅλα αὐτὰ συνιστοῦσαν πραγματικὸ Ἅγιο Ζῆλο, ὁ ὁποῖος εὐαρεστοῦσε τὸν Θεό, βεβαιώνεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἅγιος Προφήτης Ἡλίας δὲν γεύθηκε φυσικὸ θάνατο ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ θαυματουργικῶς ἀνῆλθε στὸν οὐρανὸ σὲ ἄρμα πυρός, ὡς ἔνδειξι τοῦ αὐθεντικοῦ του πυρίνου ζήλου γιὰ τὸν Θεὸ (Δ' Βασιλ. β' 10-12).

Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τότε, στὴν αὐστηρὰ Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος ἔδειξε στὸν γνήσιο δοῦλο Του, ὅτι μπορούμε νὰ καταφεύγουμε σὲ τόσο αὐστηρὰ μέτρα μόνον σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις:

«Ἴδου παρελεύσεται Κύριος, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλυὼν ὄρη καὶ συντριβὸν πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμὸν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὔρας λεπτῆς, κάκει Κύριος».

(Γ' Βασιλ. ιθ' 11-12)

* * *

ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ αὐτοῦ, ὅταν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολὺ θερμοὶ στὸν ζῆλο τους γιὰ τὴν δόξα τοῦ θείου Διδασκάλου τους, ἐπεθύμησαν νὰ καταβιβάσουν πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, μιμούμενοι τὸν Προφήτη Ἡλία, γιὰ νὰ τιμωρήσουν τοὺς Σαμαρείτας, ποὺ δὲν θέλησαν νὰ Τὸν ὑποδεχθοῦν, ὅταν διερχόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τους, πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Κύριος τοὺς ἀπηνόησε νὰ τὸ πράξουν, λέγοντας:

«οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματος ἔστε ὑμεῖς· ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι» (Λκ. θ' 51-56).

Καὶ ὁμως (οἱ ὑπερβολικοὶ ἔρασταὶ τῆς εἰρήνης ἄς προσέξουν!), ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶπε: «*μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πραῖος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ*» (Ματθ. ια' 29), θεώρησε κάποτε ἀναγκαῖο νὰ ἐκδηλώσῃ μεγάλη αὐστηρότητα καὶ νὰ προσφύγῃ σὲ αὐστηρὰ μέτρα.

Ἔτσι, μᾶς ἐδίδαξε ἐπίσης μὲ αὐτό, ὅτι ἡ πραότης καὶ ἡ ταπεινώσις δὲν σημαίνουν ἀβουλία καὶ ἐνδοτικότητα πρὸ κηρυττομένης κακίας· ὅτι ὁ γνήσιος Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι μακριὰ ἀπὸ μία γλυκανάλατη συναισθηματολογία καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῆς κακίας, ἡ ὁποία ἀλαζονικὰ ἐγείρει τὴν κεφαλὴ τῆς· ἀλλὰ, πρέπει νὰ παραμένῃ πάντοτε ἀσυνθηκολόγητος πρὸς αὐτήν, πολεμῶν αὐτήν μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσον δυνατὸ σὲ αὐτόν, προκειμένου νὰ ἀποκόψῃ ἀποφασιστικὰ τὴν διάδοσι καὶ κραταίωσι αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε μὲ πόσο σκληροὺς κατηγορηματικοὺς λόγους ὁ Κύριος ἀπευθύνθηκε στοὺς πνευματικοὺς ἡγέτας τῶν Ἑβραίων, τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, καταδικάζων αὐτοὺς γιὰ ὑποκρισία καὶ ἀνομία: «*οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ὑποκριταί*» (Μθ. κγ' 29), καὶ ἀπειλῶν αὐτοὺς μὲ τὴν κρίσι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὅταν οἱ λόγοι ἀπεδειχθῶσαν ἀνεπαρκεῖς, ἐνήργησε ἐναντίον τῶν ἀνόμων μὲ ἔργα. Ἔτσι, ὅταν εὗρῃκε αὐτοὺς στὸν Ναὸ νὰ πωλοῦν βόδια, πρόβατα καὶ περιστέρια καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν χρήματα,

«ποιήσας φραγγέλιον ἐκ χοινίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τὰ τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε» (Ἰω. β' 14-15· Μθ. κα' 12-13).

* * *

ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ πολλὰ ἄλλα παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱερὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ὅπου ὅταν οἱ λόγοι τῆς πειθοῦς ἀπεδεικνύοντο ἀνεπαρκεῖς καὶ πρὸς ἀποκοπὴν τοῦ κακοῦ, ἐκρίνετο ἀναγκαῖα ἡ προσφυγὴ σὲ αὐστηρότερα μέτρα καὶ περισσότερο ἀποφασιστικὲς πράξεις.

Ἄλλὰ εἶναι οὐσιαστικὸ σὲ τέτοιες περιπτώσεις νὰ ἀνευρίσκειται σὲ ἓνα πρόσωπο *μόνον καθαρὸς καὶ Ἅγιος Ζῆλος γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴν οἰανδήποτε ἀνάμειξι φιλαυτίας ἢ ἄλλων κινήτρων ἀνθρωπίνων παθῶν, τὰ ὁποῖα μόνον ἀποκρύπτονται πί-*

σω ἀπὸ ἑναν ὑποτιθέμενο Ἅγιο Ζῆλο γιὰ τὸν Θεό!

Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μέγας Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος ὁ Θαυματουργός, Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ ὁποῖος τιμᾶται στὶς 6 Δεκεμβρίου, ἔγινε ἔνδοξος ἀπὸ ἕναν τέτοιον ἀκριβῶς αὐθεντικὸ Ἅγιο Ζῆλο, μὲ μία ἀποφασιστικὴ ἀδιαλλαξία πρὸς τὸ κακό. Ποιὸς δὲν γνωρίζει αὐτὸν τὸν θαυμαστὸ Ἱεράρχη τοῦ Χριστοῦ;

Τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ ὁποῖο τοῦ προσέδωσε τέτοια δόξα, εἶναι τὸ ἐξαιρετικὸ του Χριστιανικὸ ἔλεος· ὁ ἀπλὸς Ρωσικὸς λαὸς τὸν ἀποκαλεῖ συνήθως «*Νικόλαος ὁ Ἐλεήμων*», τίτλος βασισμένος στὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του καὶ στὶς ἀναρίθμητες περιστάσεις βοθείας του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

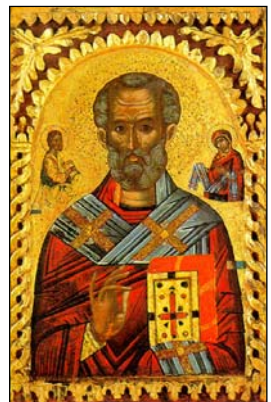
Ἐν τούτοις, κάποτε αὐτὸς ὁ μέγας Ἱεράρχης, ὁ τόσο ἔνδοξος γιὰ τὸ ἔλεός του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπιτέλεσε μία πρᾶξι, ἡ ὁποία ἐνόχλησε πολλοὺς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς ἐνοχλῇ ἀκόμη καὶ τώρα, ἂν καὶ ἡ αὐθεντικότητά της μαρτυρῆται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοσι πὺ περιλαμβάνεται στὴν εἰκονογραφία μας καὶ τὶς Ἱερὰς Ἀκολουθίες.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔλαβε μέρος στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νικαίας, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὸν αἵρετικὸ Ἄρειο, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδέχετο τὴν θεότητα τοῦ Δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀντεγκλίσεων ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Νικόλαος δὲν ἄκουγε μὲ ἀδιαφορία τὶς βλάσφημες ὁμιλίες τοῦ ἀλαζόνος αἵρετικοῦ Ἀρείου, τοῦ πλήρους ὑπερηφανίας, ὁ ὁποῖος ἔπληττε τὴν Θεία ἀξία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνώπιον ὅλης τῆς Συνόδου ἐρράπισε αὐτὸν στὸ πρόσωπο.

Αὐτὸ προκάλεσε τέτοια γενικὴ κατάπληξι, ὥστε οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου ἀπεφάσισαν ὁ τολμηρὸς Ἱεράρχης νὰ ἀποστερηθῇ τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας.

Τὴν ἴδια ὁμῶς ἐκείνη νύκτα, μία θαυμαστὴ ὄρασις τοὺς ἔκανε νὰ καταλάβουν: εἶδαν πῶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς παρέδωσε στὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιό Του καὶ ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐναπέθεσε στοὺς ὤμους του τὸ ἐπισκοπικὸ ὠμοφόριον.

Τοιουτοτρόπως, ἀντελήφθησαν, ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὠδηγήθηκε στὴν πρᾶξι του αὐτὴν ὄχι ἀπὸ ὅποιαδήποτε κακία, οὔτε ἀπὸ ἐμπαθεῖς ἀμαρτωλὲς διαθέσεις, ἀλλὰ *καθαρῶς ἀπὸ ἀγνό*, Ἅγιο Ζῆλο γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτοὶ συνεχώρησαν τὸν Ἱεράρχη καὶ κατήργησαν τὴν ἐναντίον του ποινή.

* * *

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ στὸ ζωντανὸ αὐτὸ παράδειγμα, δὲν ἐπιθυμοῦμε στὸ ἐλάχιστο νὰ ὑποστηρίξουμε, ὅτι ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ ἢ θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ παράδειγμα *κατὰ γράμμα*, διότι ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτό του ἕναν μεγάλο Ἱεράρχη, ὡς τὸν Ἅγιο Νικόλαο.

Ἀλλὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα θὰ πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ σαφῶς, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμένουμε ἀδιάφοροι ἢ ἀνέμελοι γιὰ ἐκδηλώσεις τοῦ κακοῦ στὸν κόσμος, ιδίως ὅταν τὸ θέμα ἀφορᾷ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία Πίστι μας καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ φανοῦμε ἐντελῶς ἀσυνθηκολόγητοι καὶ νὰ μὴ τολμήσουμε νὰ εἰσέλθουμε σὲ ὅποιεσδήποτε ἐφάμαρτες συναλλαγές ἢ σὲ συμφιλίωσι, ἔστω καὶ καθαρῶς ἐξωτερικὴ, ἢ σὲ ὅποιαδήποτε συμφωνία μὲ τὸ κακό.

Στοὺς προσωπικούς μας ἐχθρούς, κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Κυρίου, πρέπει νὰ συγχωροῦμε τὰ πάντα, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ εἰρνεύουμε!

Ἡ φιλία μὲ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ καθιστᾷ καὶ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ! Αὐτὴ θεωρεῖται προδοσία ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ ὅποιαδήποτε εὐλογη πρόφασι γίνεται, καὶ ἐδῶ κάθε εἴδους πονηρὴ ἢ ἐπιδέξια αὐτο-δικαίωσι δὲν μᾶς βοηθεῖ!

Εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρήσουμε τὸ πόσο δυσάρεστη εἶναι ἢ ἀνωτέρω πρᾶξις τοῦ Ἁγίου Νικολάου σὲ ὅλους τοὺς συγχρόνους συναινετικούς πρὸς τὸ κακό, τοὺς προπαγανδιστὰς τῆς ψευδοῦς «*χριστιανικῆς ἀγάπης*», ἢ ὅποια εἶναι ἔτοιμη νὰ συμφιλιωθῆ ὄχι μόνον μὲ τοὺς αἰρετικούς, τοὺς διώκτας τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν διάβολο, στὸ ὄνομα τῆς «*παγκοσμίου ἀγάπης*» καὶ τῆς «*ἐνώσεως τῶν πάντων*» - συνθήματα τόσο τῆς μόδας στὶς ἡμέρες μας.

Χάριν αὐτοῦ, οἱ συναινετικοὶ ἀγωνίζονται ἀκόμη καὶ νὰ ἀπορίψουν τὸ γεγονὸς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἂν καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι ἀπο-

δεκτὸ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία μας καὶ ἔτσι θὰ πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς ἀληθές.

* * *

ΟΛΑ αὐτὰ συμβαίνουν, φυσικά, διότι μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν αὐτο-αποκαλουμένων «Χριστιανῶν», δὲν ὑπάρχει πλέον αὐθεντικὸς Ἅγιος Ζήλος γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δόξα Του, δὲν ὑπάρχει ζήλος γιὰ τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ζήλος γιὰ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία καὶ γιὰ κάθε ἱερὸ πρᾶγμα τοῦ Θεοῦ.

Στὴν θέσι αὐτοῦ κυριαρχεῖ μία χλιαρὰ ἀδιαφορία, μία τάσις ἀδιαφορίας πρὸς κάθε τί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίγεια καλοπέρασι τοῦ καθενός, μὲ μία λησμοσύνη τοῦ δικαίου Κριτηρίου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἀναπόδραστα μᾶς ἀναμένει ὅλους, ὡς καὶ τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτεται μετὰ θάνατον.

Καὶ χωρὶς αὐτὸν τὸν ζήλο, ὅπως ἐτονίσαμε στὴν ἀρχή, *δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς Χριστιανισμὸς, οὔτε αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ – ζωὴ ἐν Χριστῷ.*

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἀντικαθίσταται αὐτὸς τώρα ἀπὸ κάθε εἶδους φθινὰ ὑποκατάστατα, κάποτε πολὺ φθινά, τὰ ὁποῖα ὁμως συχνὰ ἀνταποκρίνονται στὰ *γοῦστα* καὶ τὶς τάσεις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Καὶ ἐν τούτοις, τέτοιοι ψευδο-Χριστιανοὶ ποὺ συγκαλύπτουν ἐπιδέξια τὴν πνευματικὴ τους κενότητα μὲ τὴν ὑποκρισία, συχνὰ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία στὴν σύγχρονη κοινωνία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ αὐθεντικὴ πνευματικότητα ἔχει *ξεπλυθῆ*· ἐνῶ οἱ αὐθεντικοὶ ζηλωταὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἀπορρίπτονται καὶ διώκονται ὡς «*δύσκολοι ἄνθρωποι*», «*μὴ ἀνεκτικοὶ φανατικοί*», «*ἄνθρωποι πίσω ἀπὸ τοὺς καιροὺς*».

Τοιουτοτρόπως, ἀκόμη καὶ τώρα ἐνώπιόν μας, ἄρχισε τὸ «*λίγνισμα*»: κάποιοι θὰ παραμείνουν μὲ τὸν Χριστὸ ἄχρι τέλους καὶ κάποιοι εὐκόλα καὶ φυσικὰ θὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν παράταξι τοῦ ἀντιπάλου Του, τοῦ Ἀντιχρίστου, εἰδικὰ ὅταν ἡ ὥρα τῶν ἀπειλητικῶν δοκιμασιῶν γιὰ τὴν Πίστι μας θὰ ἔλθῃ, ὅταν ἀκριβῶς θὰ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐπιδείξουμε σὲ ὅλη της τὴν πληρότητα ὅλη τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου Ζήλου μας, ὁ ὁποῖος ἀποκρούεται ἀπὸ πολλοὺς ὡς «*φανατισμὸς*».

* * *

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ὁμως, δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι δίπλα στὸν γνήσιο *Ἅγιο Ζήλο*, ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ὁ *ζήλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν* – ζήλος ὁ ὁποῖος χάνει τὴν ἀξία του, ἐπειδὴ στερεῖται τῆς σπουδαιοτέρας Χριστιανικῆς ἀρετῆς: τῆς *διακρίσεως*, καὶ ἔτσι, ἀντὶ γιὰ ὠφέλεια, προκαλεῖ ζημία.

Καὶ ὑπάρχει ὁμοίως ἓνας ψευδὴς ζήλος, πίσω ἀπὸ τὸ προσωπεῖο τοῦ ὁποῖου κρύβεται ὁ ἀφρὸς τῶν συνηθισμένων ἀνθρωπίνων παθῶν – συχνότατα ὑπερηφανίας, ἀγάπης γιὰ δύναμι καὶ τιμὴ, ὡς καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα μιᾶς *παραταξιακῆς πολιτικῆς*, σὰν ἐκεῖνα ποὺ παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στὶς πολιτικὲς ἀναμετρήσεις, καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ χῶρος στὴν πνευματικὴ ζωὴ, στὴν δημόσια ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ.

Αὐτὰ ὁμως δυστυχῶς συναντῶνται συχνὰ στοὺς καιροὺς μας καὶ ἀποτελοῦν τὸν κύριο ὑποκινητὴ κάθε μορφῆς ἀντεγκλίσεως καὶ παραχῆς στὴν Ἐκκλησία.

Οἱ διαχειριστὲς καὶ ὑποκινητὲς αὐτῶν συχνὰ καλύπτονται πίσω ἀπὸ κάποιο εἶδος ὑποτιθεμένου ἰδεαλισμοῦ, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἐπιδιώκουν μόνον τοὺς ἰδικούς τους προσωπικοὺς σκοπούς, ἀγωνίζονται νὰ εὐαρεστήσουν ὄχι τὸν Θεό, ἀλλὰ τὰ ἰδικὰ τους ἐνδιαφέροντα, εἶναι δὲ ζηλωτὲς ὄχι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῆς ἰδικῆς τους δόξης καὶ τῆς δόξης τῶν συντρόφων καὶ συναγωνιστῶν τῆς παρατάξεώς τους.

Ὅλα αὐτά, δὲν χρειάζεται νὰ τὸ εἰποῦμε, εἶναι σαφῶς ἀλλότρια πρὸς τὸν γνήσιο *Ἅγιο Ζήλο*, ἐχθρικὰ πρὸς αὐτόν, ἀμαρτωλὰ καὶ ἐγκληματικά, γι' αὐτὸ μόνον ἐκθέτουν τὴν Ἁγία μας Πίστι καὶ Ἐκκλησία!

* * *

ΚΑΙ ἡ ἐκλογὴ τίθεται πρὸ ἡμῶν: εἴμεθα μὲ τὸν Χριστὸ ἢ τὸν Ἀντίχριστο;

«*Ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστίν*» (Ἀποκαλ. κβ' 10)· ἔτσι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι προειδοποιοῦν ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς.

Καὶ ἂν ἦταν «*ἐγγύς*» τότε, στὰ Ἀποστολικὰ χρόνια, πόσο περισσότερο «*ἐγγύτερα*» εἶναι τώρα, στὶς δυσοίωνες ἡμέρες μας τῆς φανερᾶς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ διωγμοῦ ἐναντίον τῆς Ἁγίας Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας!;

Καὶ ἂν ἐμεῖς σταθερὰ ἀποφασίσουμε στὶς μοιραῖες αὐτὲς ἡμέρες νὰ παραμείνουμε μὲ τὸν Χριστό, ὄχι μόνον στὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ στὰ

ἔργα ἐπίσης, εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο πλέον νὰ διαρρήξουμε κάθε δεσμὸ φιλίας, κάθε εἴδους κοινωνία μὲ τοὺς ὑπρέτας τοῦ ἐγγίζοντος Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγγράψει στοὺς καταλόγους του τόσο πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς στὸν σύγχρονο κόσμον, ὑπὸ τὰ ψευδῆ συνθήματα τῆς «*παγκοσμίου εἰρήνης*» καὶ «*εὐημερίας*».

Καὶ μάλιστα, πρέπει νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀνεπιφύλακτα ἀπὸ κάθε ἐξάρτησι καὶ ὑποταγὴν σὲ αὐτούς, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι ἐπιβλαβὲς γιὰ τὴν ἐπίγεια ὑπαρξί μας ἢ ἐπικίνδυνο ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἐπίγεια αὐτὴ ζωὴ μας.

Ἡ αἰωνιότης εἶναι περισσότερο σημαντικὴ ἀπὸ τὴν σύντομην ὑπαρξί μας στὴν γῆ, ἀκριβῶς δὲ γι' αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ προετοιμαζώμεθα!

* * *

ΚΑΙ ΕΤΣΙ, ΜΟΝΟΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΖΗΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ, χωρὶς ὁποιαδήποτε ἀνάμειξι οἴουδήποτε εἴδους πονηρίας ἢ ἀμφιβόλου πολυμηχάνου ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, πρέπει νὰ μᾶς καθοδηγῆ σὲ ὅλα τὰ ἔργα καὶ τὶς πράξεις μας.

Ἐν ἐναντία περιπτώσει, μία αὐστηρὰ ποινὴ μᾶς ἀπειλεῖ: «*οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου*» (Ἀποκαλ. γ' 16).

«Ζήλευε οὖν (γενοῦ ζηλωτῆς) καὶ μετανόησον»

(Ἀποκαλ. γ' 19)

Ἀμήν!

(*) Περιοδ. «**The Orthodox Word**», Vol. XI, No 3 (62)/May-June 1975, pp. 96-99, 130-131. Μετάφρασις ἐκ τῆς ἀγγλικῆς μεταφράσεως τοῦ ρωσικοῦ πρωτοτύπου.